

Хунсь. Ни не правишь нищо отъ наши-тъ главы, но по заповѣсть на наши-тъ старѣшени, — па было право или неправо, тамъ нека отговарать Голось и Графъ-тъ.

Графицата. О хора, хора! та погледнете презъ тойзи прозоръ на снѣго-то небе, какъ са отстранява блѣда-та луна, за да не види ужасно-то позорище — погледнете, какъ ся претваря въ крѣвно червенило; тя сѣкоги, кога погледате на нея, ще вы посреща съ онова лице, и винаги ще вы избебличава, дѣто сте чловѣческиѣ а не божкиѣ заповѣсть послушали. Послушайте, какъ трепти листиѣ то на дърве-та отъ ужасно-то позорище — та сѣкій листецъ въ бѣдущѣ ще вы ужесава и въ неспокойствіѣ довежда. — Та видите ли, че цѣло естество ся ужесава, дето щете да погубите невинны души; да ли ще можете да намѣрите нѣгдѣ подъ небе-то спокойствіѣ; та наша-та крѣвь сѣкадѣ ще вы възнемирява тѣй, щото нито денемъ нито нощемъ ще бѣжете спокойни. — Знайте! — че сички тѣ хора по заповѣсть божкиѣ ще излѣзжсъ предъ божи-тъ престодѣ, и сѣки споредъ дѣла-та си ще спріемне заплатѣ. Тогова не ще ви помогне проклетый Голось, нито ще вы избави отъ грѣхъ-тъ и вѣчнѣ-тъ мѣкѣ. О Боже, Боже мой помогними беднѣй занесеса!!

Хунсь. Чувашъ ли Хунсе, мое то сърцето обзето отъ голѣмъ сграхъ — много по добрѣ ще бѣде, да ѣ заведемъ въ нѣкоѣ пустина и да ѣ оставимъ. — Вѣрвай ми брате, това е се проклетый Голось направаль, дѣто тази невина душа и наша милости-ва и добра госпожа Графица предъ насъ кличи и за милость моли. Та науми си за онѣзи нейны